

[Holstein.]

der ikke har undset sig for at forskaaffe sig Bierhverv og Bifortjenester, som i den almindelige Befolkninge Omdømme er upassende og ubehørig. . . (Sneum: Hvem er det?) Ja, jeg har nævnt et Par Eksempler offentligt, jeg har nævnt det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Udnævnelse til Formand i Afviklingskassen, og jeg har nævnt det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen's Ministerialdirektørgage og Pensionstilsagn under bristende Forudsætninger. Naar ærede Medlemmer finder, at de to Eksempler er i sin Orden, at det er Tilfælde, der ikke er noget at udsætte paa, saa bestyrker det mig i min Skepsis med Hensyn til Resultaterne af denne Undersøgelse. De paagældende vil sikkert heller ikke tage i Betænkning at beholde Bierhvervene eller at skaffe sig nye lignende uanset almindelige offentlige Velanstændighedsbegreber. Det er ikke alle Politikere, der ræsonnerer som Disraëli, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har brugt som Forbillede over for konservativ Ungdom, Disraëli, der i en af sine Parlamentstaler udtalte, at hvad hans Ære angaar, kan en Mand i offentlig Stilling ikke være for ømtaalig og for samvittighedsfuld; eller som har indset Sandheden af Cromwells Ord, at Honnethed er en saa fundamental Egenskab for det offentlige Tjenere, at det ikke burde være en Egenskab, som kvalificerer, men en Selvfølgelighed, hvorom der overhovedet ikke behøver at tales. „Der er“, sagde Amerikas afdøde Præsident Theodor Roosevelt, „ikke ret mange Politikere, som er direkte bestikkelige, men Fristelsen til at være malhonnet — dishonest — kommer ofte ad underfundige Veje. Der er ikke faa Mænd i offentlige Stillinger, som, skønt de med Harme vilde afslaa et Tilbud om Stikpenge, nok vil give visse Erhvervsforetagender specielle lovgivningsmæssige og administrative Begunstigelser, fordi de har ydet betydelige Bidrag til Valgkampagnefond, eller som godt vil tolerere efterladende og ødselt Arbejde, fordi en Leverandør har politisk Indflydelse, eller som i hvert Fald vil tillade, at en Mand i offentlig Tjeneste modtager Penge af det offentlige uden at præstere en tilsvarende Ydelse, idet de ser igennem Fingre med utilstrækkelig Tjeneste fra saadanne Mænds Side, som er beskyttet af fremtrædende Partiledere. Naar alt dette

tages i Betragtning“, siger Roosevelt, „kommer direkte eller indirekte ethvert saadant Tilfælde farligt nær ved Grænselinien til det ottende Bud, som, idet det forbyder Tyveri, ganske sikkert dermed tillige forbyder Overbærenhed med Tyveri og Undladelse af at straffe det.“

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mener, at disse Theodor Roosevelts Betragtninger savner enhver Berettigelse og ikke har nogen som helst Adresse ogsaa til Forhold i Danmark. Men hvis det er Tilfældet for den Politikers Vedkommende, der forleden stillede Forslaget til Folketingsbeslutning, saa finder jeg min Skepsis med Hensyn til denne Beslutnings reelle Værdi saa meget mere berettiget. Jeg gør mig ingen Illusioner med Hensyn til Selvtugten inden for det vilkaarlige og varierende politiske Faamandsvælde, der her i Landet udnævner sig selv til Folkestyre, og som, støttet af mægtige Partipresser, til Stadighed fabrikterer offentlige Meninger, som kun er faule private. „Tag Vievand“, sagde Pascal, „og lad der blive læst Messer, det fordukker, og det hjælper dig til at tro.“ Læs de tendentiøse, usandfærdige Referater og Kommentarer i hele den københavnske Partipresse, hver Gang der rives en Flænge i den Ansamling af Misbrug og daarlig offentlig Moral, som udgør en saa væsentlig Del af den bestaaende Samfundsorden, og man vil se, at denne Presse i sine Bidrag til Udformning af Befolkningens offentlige Meninger og Tro har forstaaet den principielle Værdi af Pascals Anvisning, og at den offentlige Mening — i hvert Fald her i København — er ved at blive den Nat, hvor alle Katte er graa og alle Partiblade lige blakkede, hvad enten de kalder sig radikale eller konservative.

Den højtærede Regering længes øjensynlig efter at blive Rigsdagen kvit og er paa den anden Side ilde tilpas ved at hjemsende Rigsdagen, skønt Forholdene er saadanne, at Landbrugsmisøren og Arbejdsløsheden paa fjerde Aar gør Kravet om en Sommer-samling langt mere berettiget, end da Oppositionen rejste dette Krav i April 1931 og af den højtærede Statsminister blev affærdiget med den Bemærkning, at hvis der er Bønder, der ikke faar saa meget for deres Produkter, som de er vant til, er det naturligvis beklageligt, men paa lignende Vis gaar det saa